

Eerste chase op Amerikaanse bodem na het COVID-reisverbod

Daan De Meulemeester

<https://www.chase2be.com/>

Eindelijk was het zover: na twee lange coronajaren, waarbij chasen zelfs in onze eigen contreien maar beperkt mogelijk was, gingen de grenzen van de VS terug open. Na al die tijd klonk de lokroep van Tornado Alley dus nog flink wat luider dan gewoonlijk het geval was. Maar dolenthousiast of niet, de organisatie van een zelfstandig reisje naar het Walhalla van Extreem Weer blijft een ingewikkeld puzzelwerkje met timing en kosten.

Langs welke Amerikaanse luchthaven vind ik de goedkoopste vluchten? Op welke dagen kan ik vliegen? Hoe plan ik mijn vakantie dagen optimaal rond feestdagen zoals Pasen, Hemelvaart en Pinksteren? Wat voor auto kan ik bij welk bedrijf huren, zodat ik een stevig en betrouwbaar, maar toch zuinig voertuig met een goede verzekering krijg? Hoewel ik dit jaar slechts een beperkt aantal vakantie dagen ter beschikking heb, mocht het uiteindelijke resultaat er best zijn: een reisje van 14 mei tot 28 mei met als startpunt Tulsa, Oklahoma.

Zodra je alles voor je toekomstige chasereis geboekt hebt, kun je maar beter niet elke nieuwe run van de weermodellen bekijken: het is verdomd verleidelijk om keer op keer te checken of er rond je aankomst datum echt-echt-echt geen onweer te bespeuren valt. Niet aan te raden, want je maakt er vooral jezelf gek mee en je gaat ook nog eens aan vooraf gemaakte keuzes twijfelen. Toch had ik geluk, want in de aanloop naar mijn afreis doken er aanwijzingen voor licht onstabiele weerpatronen op; goede voortekenen die steeds duidelijker werden naarmate mijn vertrekdatum dichterbij kwam. En toen leverde het Storm Prediction Center een 'Enhanced'-waarschuwing voor de dag na mijn aankomst, 15 mei.

Nadat ik op zaterdag om 18.00 u lokale tijd in Tulsa aangekomen was, haalde ik vlot mijn gehuurde Toyota RAV4 uit 2020 op. Check-in bij het hotel, een lekkere hap bij een Mexicaans familierestaurant en onder de wol, meer zat er niet in. Toen ik de volgende ochtend om 6 u opstond - eat that, jetlag! - beloofden de nieuwste modellen al meteen een leuke eerste chaseday. De ochtend zou ik dus gebruiken om me voor te bereiden: proviand inslaan bij de plaatselijke Walmart, mobiele telefoon en mobiele data in orde brengen om zeker nooit zonder radarbeelden te vallen, enzovoort.

READY TO RUMBLE

Zo werd het al snel namiddag... chasetijd! Gelukkig bevond mijn eerste doel zich maar op een uurtje rijden, weliswaar in een niet-ideale omgeving met behoorlijk wat meren, heuvels en bomen. Na een poos ontstonden er een paar onweersbuien op een frontje dat doorheen Oklahoma kroop. Omdat de buien enigszins moesten strijden om de beste atmosfeer, ondernamen één of twee ervan een iets stevigere poging tot supercel, maar echt noemenswaardig was het niet.

Dat was plots wel het geval voor een cel die naar het zuiden afboog, weg van de andere cellen errond. Ideale omstandigheden, maar dat was buiten de tolwegen van Oklahoma gerekend: een ritje van twintig minuten werd plots een hele omweg van meer dan vijftig minuten, inclusief de reële kans om in de celkern terecht te komen. Maar goed, zo kon de auto eens volwaardig getest worden en het moet gezegd: hij doorstond de proef met verve. Hevige regen met hagelstenen van een centimeter of twee vormden helemaal geen probleem, waardoor ik opnieuw positie kon innemen voor de intussen supercellulaire bui.

Omdat een koude, krachtige wind uit de bui al verraadde dat deze cel niet veel meer zou gaan doen dan een mooie shelf vormen, wou ik verder naar het zuid-zuidwesten, waar nieuwe celletjes leken te ontstaan. Eén ervan toonde een mooie wallcloud met funnel, maar ook dit exemplaar werd al snel outflow-dominant. En zo begonnen de buien samen te smelten tot een stevige lijn met een mooie arcus en pittige rukwinden van meer dan 100 km/u. De combinatie van die rukwinden met hagel van twee tot drie centimeter dwongen me om dekking te zoeken in een tankstation. Einde van de eerste chaseday: toch een klein succes.

De 2e supercell op de 1ste chaseday (Tupelo, Oklahoma)

Omdat het weer de volgende dag kalm bleef, kon ik de trip van meer dan acht uur naar mijn volgende doelgebied in twee knippen: on the road naar het noorden van Kansas, waar een behoorlijk groot gebied met bovengemiddelde CAPE-waarden zich klaar hield om onweer te produceren. En dat deed het ook, hoewel een gebrek aan al te veel windschering zou leiden tot traag bewegend onweer met hoge wolkenbasis: de ideale setting voor duidelijk zichtbare, lange bliksemkanalen.

Een van de vele bliksems die uit de buien met hoge basis kwamen op de 2e chaseday (Atwood, Kansas)

EEN PRIMEUR...

De dag daarna werd het een flink stuk indrukwekkender, toen een semistationair prefrontaal buitje met supercellulaire neigingen tekeer ging in het zuidoosten van Colorado.

Krachtige bliksem-ontladingen doorklieften stevige hagelkernen terwijl de wolken steeds mooiere structuren kregen. Helaas was ook deze cel ten dode opgeschreven, omdat het front aan de horizon pijlsnel opdoemde.

Het geïsoleerde buitje in z'n mooiste vorm vlak voor het ingehaald werd op de 3e chasedag (Manter, Kansas)

In een mum van tijd werd aan de voorzijde een arcus zichtbaar, terwijl de bovenste droge stoflaag van de velden hoog werd opgeworpen... de perfecte ingrediënten voor een persoonlijke primeur: een *haboob*. Deze indrukwekkende muur van stof kwam in een razend tempo aangestormd, waardoor ik me plots in een race bevond om de alles verduisterende massa voor te blijven en in het dichtstbijzijnde dorp te schuilen. Opvallend daarbij was de lange tijdsperiode tussen de passage van de stofwolk en de grote hoeveelheid neerslag die erna volgde.

De haboob op de 3e chasedag (Richfield, Kansas)

Na enkele rustige dagen genieten van de States en met de terugvlucht naar België stilaan in zicht mocht ik de borst nog een laatste keer natmaken voor nog twee leuke settings. In mijn favoriete speeltuin, nog wel: West-Texas. Die ochtend kwam een frontje met wat regen en bliksem opzetten vanuit het zuiden. Eigenlijk helemaal niets bijzonders, maar toch beslissend voor het verdere verloop van de dag, want verschillende cellen die vanuit New Mexico de west-oost oversteek naar Texas maakten, kwamen in botsing met het zuid-noord trekkende front.

... EN EEN LAATSTE RONDJE

Met het verstrijken van de middaguren sterkte de wind die voorlangs het front trok steeds meer aan. Alles leek samen te komen ten westen van Lubbock (TX), in een regio met niets anders dan landbouw, en opnieuw... enorm veel stof. Eén cel profiteerde optimaal van de samenkomende factoren en na het neerdalen van

de aanvankelijke stofwolken werd een mooi georganiseerde supercel zichtbaar.

Supercell vlak voor ontstaan van tornado 4e chasedag (Morton, Texas)

Haar structuren ontwikkelden zich steeds beter en toen ik op de nat wordende, onverharde wegen een nieuwe positie aan het zoeken was, zag ik plots iets in de achteruitkijkspiegel dat me op de rem deed trappen: de tornado van Morton, een beest van een wedge-tornado!

De wedge tornado op de 4e chasedag (Morton, Texas)

Hoewel de cel perfect bespeelbaar bleef, werd het (uit)zicht wel een heel stuk slechter. Slalomend tussen de tumbleweeds was de tornado op een bepaald ogenblik slechts enkele honderden meters van de auto verwijderd, hoewel hij door de enorme hoeveelheid stof niet met het blote oog te zien viel. Na zonsondergang werd de cel zeer outflow-dominant: tijd om een hotel te zoeken en uitgerust aan de laatste chasedag te beginnen.

Volgens de kaarten zou het wel eens een gedenkwaardige dag kunnen worden, iets wat de eerste initiatie bij San Angelo meteen leek te bevestigen: een prachtige splitsende supercel met pittoreske left-mover en agressieve right-mover trok gezapig van west naar oost. Maar de radarbeelden toonden al snel het probleem van de dag: in combinatie met verzwakte capping leidde de outflow van de cellen tot een grootschalige lineaire initiatie. Van aparte cellen was er al snel geen sprake meer, waardoor het een behoorlijke race werd om de squall line voor te blijven. Zo werden een dreigende arcus, voortgestuwd door rukwinden van meer dan 100 km/u, en het hier en daar rondtollende stof van een gustnado de hoofdingrediënten van de dag.

*Arcus op de lineaire onweerszone van de 5e chasedag
(Richland Springs, Texas)*

Het grote potentieel dat uit de weermodellen bleek indachtig, was de laatste dag misschien een kleine teleurstelling. Maar met de wedge tornado van een dag eerder nog op het netvlies gebrand ook helemaal geen reden tot klagen over deze korte, maar toch geslaagde 'chasecation'. Vijf chasedagen op een reis van twee weken mag dan niet bijster veel zijn, maar wat ik te zien kreeg maakt alles goed. Gewoon al de vrijheid om na twee lange jaren opnieuw door de Amerikaanse plains te kunnen 'tsjezen', betekende dat deze missie geslaagd was.